

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Quæstiones, Qvæ Dispvatæ Dicvntvr, & Quæstiones
Quodlibetales, siue Placitorum eiusdem S. Thomæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Vtrum operatio miraculi sit attribuenda fidei.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72780](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72780)

Vtrum operatio miraculi sit attribuenda fidei.

per similitudinē effectus: & similiter dicēdū est de comestione. Vnde & Thobie 12. dicit Angelus. Cū essem vobiscū, videbar qdē vobiscū māducare & bibere: sed ego cibo inuisibili & potu vtor. Si autē talis effectus requirat. transmutationem fm formam, tunc non poterit fieri per angelum: nisi forte mediante naturali actū, sicut pater de generatione.

AD PRIMVM ergo dicēdū, qd huiusmodi operationes non naturaliter angelus exercet: & ideo nō oportet quōd habeat naturaliter organa vnita.

AD SECVNDVM dicēdū, qd veras operationes aīa angelus nō facit: sed similitudinarias, vt dictum est.

AD TERTIVM dicēdū, qd iā dictū est: quare sensus non pōt Angelis in corporibus assumptis attribui.

AD QVARTVM dicendum, quōd verā locutio attribui non potest angelo in corpore assumpto: sed solum similitudinaria, vt dictum est.

AD QVINTVM dicēdū, qd angelis bonis generare numquā attribuitur: sed de dēmonibus est duplex opinio. Quidam. n. dicunt qd dēmones etiam nullo modo generare possunt in corporibus assumptis, pp rationes in obijciendo inductas. Quibusdā vero vī qd generare possunt, non quidē per semē a corpore assumpto, decifum, vel p virtutē sūa natura: sed per semen hominis adhibitum ad generationem, p hoc qd vnus & idem dēmon sit ad virum succubus, & semen ab eo receptum in muliere trāsfundit, ad quā sit incubus. Et hoc satis rationabiliter sustineri pōt, cum etiam alias res naturales causent, ppria femina adhibendo, vt August. dicit in 3. de Tri.

AD SEXTVM dicendum qd circa euaporationem seminis, potest dēmon remediū adhibere, tum per velocitatem motus, tum adhibendo aliqua fomenta, per quā calor naturalis conferuetur in semine.

AD SEPTIMVM dicēdū, qd pculdubio gnatio p̄dicto mō facta, virtute humani seminis fit. Vñ homo sic genitus, nō esset filius dāmonis: sed viri cuius fuit semē. Et tñ possibile est qd p talē modū homines fortiores generent, & maiores, qd dāmones volētes in suis effectibus mirabiles videri, obseruādo determinatum situm stellarum, & viri & mulieris dispositionem, possunt ad hoc cooperari. Et p̄cipue fit femina quibus vtuntur sicut instrumētis, per talem vsum aliquod augmentum virtutis consequantur.

AD OCTAVVM dicēdū, qd comestio attribuitur angelis in corporibus assumptis: non quantū ad finem qui est nutritio, sed simpliciter quātum ad comestionis actum: & similiter etiam Christo post resurrectionem, cuius corpori non erat tunc aliquid addibile: in hoc tamen differt, quōd comestio Christi fuit vere naturalis comestio, vtpote eius exiitens qui animam vegetabilem habebat: & sic potuit esse argumentum veritatis nature. In vtraque tamen comestione, cibus non est cōuersus in carnem & sanguinem: sed resolutus in materiam p̄xiacentem. Et per hoc patet responsio ad nonum.

AD PRIMVM vero quod in contrarium obijcitur dicendum, quōd comestio & locutio qualiter angelis sit attribuenda dictum est.

AD SECVNDVM dicēdū, qd p filios Dei intelligit qdē filios Seth, qd erāt Dei filij per gratiā, & angelorū p imitationē. Filij autē hominum dicebantur filij Cayn quia Deo recesserant carnaliter viuentes.

AD TERTIVM dicendum quōd instrumenta sensuum assumunt angeli, non ad vtendum: sed ad signandum. Vnde etsi per ea non sentiant, non tamen frustra assumunt.

A **ARTICVLVS IX.**

NONO queritur, vtrum operatio miraculi sit attribuenda fidei. Et videtur qd non. Gratia n. gratis data a virtutib. differunt, eo qd virtutes sanctis omnib. sunt cōes, gratie vero gratis data diuersis distribuuntur, secundum illud prima ad Chorph. 12. Diuisiones gratiarum sunt: sed facere miracula est gratia gratis data. Vnde in eodem capitulo dicitur, Alia operatio virtutum &c. ergo facere miracula, non est attribuendum fidei. Sed dicendum, quōd attribuitur fidei tamquam merenti, gratia gratis data tamquam exequenti.

B ¶ 2 Sed contra est, qd dicit Glo. super illud Matth. 7. Domine nōne in nomine tuo prophetauimus &c. Prophetare, virtutes facere, dēmones eicere, interdum non est meriti illius qui operatur: sed innocatio nominis Christi. ergo videtur quōd non sit fidei attribuendum.

¶ 3 Præt. Charitas est principium & radix merendi, sine qua fides informis mereri non potest. Si ergo fidei propter meritum attribuitur operatio miraculorum, magis est attribuenda charitati.

¶ 4 Præt. Cum sancti orando miracula faciant, illi virtuti p̄cipue debet miraculorū operatio attribui, quæ facit vt oratio exaudiat, hoc autem facit charitas. Vnde dicitur Matth. 18. Si duo ex vobis cōfenserint super terram de omni re quācumq; petierint, fiet illis a patre meo. Et in psalmis dicitur, Delectare in Domino, & dabit tibi petitiones cordis tui: charitas. n. est quæ facit homines delectari in Deo per amorem Dei, & consentire hominibus per amorem proximi. ergo charitati debet attribui miraculorum operatio.

¶ 5 Præt. Dicitur Ioan. 9. Scimus quia peccatores Deus non audit. Charitas autē est quæ sola peccata remouet, quia ut dicitur Proverb. 11. Vniuersa delicta operit charitas. ergo charitati & non fidei debet attribui miraculorum operatio.

D ¶ 6 Præt. Sancti homines non solum orando impetrant miracula fieri, sed etiam miracula faciunt ex potestate, ut Greg. dicit in 2. Dialogo. Hoc autē est in quantum homo Deo unitur, ut sic diuina uirtus homini coassistat: quam quidē vnionem charitas facit, quia qui adheret Deo, scilicet per charitatem, vnus spiritus est, ut dicitur 1. Corin. 6. ergo charitati debet attribui miracula facere.

¶ 7 Præt. Charitati p̄cipue opponitur inuidia, nā charitas congaudet bonis de quibus inuidia tristatur: sed immutatio in malum per fascinationem attribuitur inuidia, vt dicitur in glo. Gal. 3. ergo & miraculorum operatio est attribuenda charitati.

¶ 8 Præt. Intellectus non est principium operationis, nisi mediante uoluntate: fides autem est in intellectu, charitas autem in uoluntate. ergo nec fides operatur nisi per charitatem. vnde dicitur Gal. 5. Fides quæ per dilectionem operatur. Sicut ergo operatio actuum uirtutis magis attribuitur charitati, quā fidei: ita & operatio miraculorum.

¶ 9 Præt. Omnia alia miracula ad incarnationem Christi ordinantur, quæ est miraculum miraculorū: sed incarnatio Christi attribuitur charitati, unde dicitur Ioan. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suū unigenitum daret. ergo & alia miracula sunt charitati attribuenda, & non fidei.

¶ 10 Præt. Quōd dara anus, & sterilis de vetulo cō- Quæst. dis. Thomæ. I cepit

Glo. ordinaria.

1. dialogo. cap. 10.

Glo. ordinaria super illud quis fascinabit.

cepit filiū, miraculosum fuit: hoc autem attribuit
spei, vt dī Ro. 4. Qui contra spē in spē credidit, ergo
operatur miracula attribuendum est spei, non fidei.

Tract. 8. in
Ioan. 3. de
trin. c. 5. t. 2.

¶ 11 Præ. Miraculum est aliqd arduum, & insolitū,
vt Aug. dicit, arduum autem est obiectum spei, et
ergo spei debet attribui operatio miraculorum.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 12 Præ. Miraculum est manifestatiō diuinę po-
tentię: sed sicut bonitati quę appropriatur Spiritui
sancto, respondet charitas, & veritati quę approp-
riatur filio, respondet spes. ergo facere mira-
cula est attribuendum spei, & non fidei.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 13 Præ. Aug. dicit q̄ mali homines interdum faci-
unt miracula per publicā iustitiā, & non fidei.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 14 Præ. Act. 6. dī, q̄ Stephanus plenus gratiā, &
fortitudine faciebat prodigia, & signa magna in
populo, ergo vī q̄ sit attribuendum fortitudini.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 15 Præ. Matth. 17. dicit Dñs discipulis qui demo-
niacum sanare non poterant, Hoc genus damo-
niorum non eijcitur, nisi oratione, & ieiunio: Sed
eijcere demonia inter miracula computatur, ieiun-
ium autem est actus virtutis abstinentię. ergo ad
abstinentiam pertinet, miracula facere.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 16 Præ. Ber. dicit quōd cum muliere semper esse,
& feminam non cognoscere, maius est quam
mortuum suscitare hoc autem facit castitas. ergo
castitatis est miracula facere, & non fidei.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 17 Præ. Illud quod est in derogationem fidei, nō
est fidei attribuendum: sed miracula sunt in de-
rogationem fidei, q̄ infideles iputabant ea magicę ar-
ti, ergo fidei non debet attribui facere miracula.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 18 Præ. Fides Petri, & Andreę commendatur a
Gre. de hoc quōd nullis miraculis visis crediderūt,
ergo operatio miraculorum derogat fidei, & sic
idem quod prius.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 19 Præ. Posita causa ponitur effectus. si ergo fi-
des est causa faciendi miracula, omnes qui fidem
habent, miracula facerent, quod patet esse falsum.
Non ergo fidei est facere miracula.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

SED CONTRA est quod dicitur Matth. 17. Signa
autem eos, qui crediderint, hæc sequentur, in no-
mine meo demonia eijcient, &c.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 2 Præ. Matth. 17. Dñs dicit, Si habueritis fidem
sicut granum synapis, dicetis monti huic, Transi
hinc & transibit, & nihil impossibile erit vobis.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

¶ 3 Præ. Si vnum oppositū est causa oppositi, &
reliquū oppositū est causa reliqui: sed increduli-
tas est causa impediens miraculorū operationem.
Vnde dī Matth. 6. de Christo, Non poterat ibi, hoc
est, in patria sua facere miracula, ubi paucos infir-
mos impositis manib. curauit, & mirabatur pp in-
credulitatem illorū. Et Matth. 17. dī Dñm rīdisse
discipulis quærentibus, quare non potuimus eijcere
demonium, propter incredulitatem, inquit, ue-
stram. ergo & fides est causa faciendi miracula.

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

RESPON. Dicendum, q̄ homines sancti miracula
faciunt dupliciter, s̄m Greg. in 2. Dialogo, s̄ oratio-
ne impetrando, ut miracula diuinitus fiant, & per
potestatem. Vtroque autem modo fides idoneum
reddit hominem ad miracula faciendā. Ipsa enim
meretur proprie, ut oratio exaudiat de miracu-
lis faciendis. Quod hac ratione uideri p̄t. Sicut. n.
in rebus naturalibus uidemus, q̄ a causa uniuersali
omnes particulares causę sumunt efficaciam agē-
di, tamen effectus determinatus, & proprius attri-
bitur causę particulari, sicut patet de virtutibus

In li. 83. q. 6.
79. 10. 4.

F actiuis inferiorum corporum respectu virtutis cele-
stis corporis, & de ordinibus inferioribus, q̄ est se-
quant motum primi orbis, habet tamen singuli pri-
os motus: ita ē est de virtutibus quibus meretur
mur. Nā oēs habent efficaciam merendi a charitate,
q̄ nos vnit Deo a quo meremur, & voluntatē per-
cit, p̄ quā meremur: singula tamē virtutes merentur
singularia q̄dam p̄mia eis proportionaliter rīden-
tia: sicut humilitas meret exaltationē, & paupertas
regnum. Vnde quicq̄ charitate cessante per actum
aliam virtutum, est aliquis nihil meretur ex cō-
digno, ex quadam tamen diuina liberalitate aliqua
congrua beneficia retribuit pro hmōi actibus, sicut
in hoc mundo. Vnde dī q̄ per ea q̄ sunt ex genere
bona extra charitatem facta, merentur aliqui ex cō-
gruo interdū bonorum temporalium multiplicati-
onem. per hunc autē modum, fides meretur miracu-
lorum operationē, licet radix merendi sit ex chari-
tate. Cuius ratio p̄t. triplex assignari. primo quidē,
quia miracula sunt quædā argumenta fidei, dum p̄
ea facta quæ naturam excedunt, illorū veritas com-
probat, q̄ naturalem transcendunt rationem. Vnde
de Mat. 17. dicitur. Illi profecti prædicauerunt vbiq̄
domino cooperante, & firmante cōfirmante se-
quentibus signis. Secūda ratio est, quia fides potest
me diuinę potentię innititur, quā accipit vt rōnem
vel medium ad assentiendum: his q̄ supra naturā esse
videntur. Et ideo diuina potentia in operatione mi-
raculorū, præcipue fidei coassilit. Tertia ratio est
quia miracula p̄ter naturales causas fiunt: fides autē
est, quæ non ex rationibus naturalibus, & sensibili-
bus argumenta assumit: sed ex rebus diuinis. Vnde
sicut paupertas temporalium rerum meretur diu-
tias spirituales, & humilitas meret celestem digni-
tatem: ita fides quasi cōtendendo ea q̄ naturaliter fiunt
quodāmodo miraculorum operationē meretur, &
preter naturā virtutem fit. Similiter autē & p̄ fidem
homo maxime disponitur, vt ex potestate miracu-
la faciat. Quod ē ex tribus rōnibus patet. primo q̄
dem q̄ sicut supra dictū est, sancti ex potestate mi-
racula dicuntur facere, non quasi miraculorū prin-
cipales auctores: sed sicut diuina instrumenta, impet-
rati diuinū cui natura obedit in miraculis, quodāmodo
ipsis rebus naturalibus p̄sentātes. Quod autē diuinū
verbū in nobis habitat, est p̄ fidem, q̄ est quædā par-
ticipatio in nobis diuinę veritatis: vnde per ipsam fi-
dem homo disponit ad miracula faciendā. Secūdo
q̄ sancti q̄ ex potestate miracula faciūt, operantur
virtute Dei agētis in natura. Actio. n. Dei ad totā na-
turā comparatur, sicut actio animæ ad corpus. cor-
pus autē ab anima transmutatur præter ordinē par-
ticipiorum naturalium, p̄cipue per aliquam imagi-
nationē fixam, ex qua corpus calefit per concupis-
ciā vel iram: aut ē immutatur ad febrem vel lepra.
Illud ergo facit hominem dispositū ad miracula
faciendā, quod dat eius apprehensionem quandā firmi-
tatem & firmitatem. Hoc autem facit fides firmata
de firmitas fidei præcipue operatur ad miracula
faciendā. Quod patet ex hoc q̄ dī Mat. 21. Si habue-
ritis fidē & non hæsitaueritis &c. Iacob. 1. Possit
autē in fidem nihil hæsitās. Tertio, q̄ cū miracula
potestate per modum cuiusdā imperij fiant, illud
præcipue facit idoneū ad miracula faciendā ex po-
testate, quod reddit aptum ad imperandū. Hoc autē
est per quandam separationem & abstractionem
illis quibus debet imperare. Vnde & Anaxagoras
dicit q̄ intellectus erat immixtus ad hoc q̄ imperet
Fides

Homil. 5. in
Euangel. in
prin.

2. dialogorū
cap. 10.

In argum.

Fides autem animum abstrahit a rebus naturalibus & sensibilibus, & cum in rebus intelligibilibus fundat. Unde per fidem reddi homo aptus ad hoc, quod potestatem miracula faciat. Et inde est et per alie virtutes ad faciendam miracula precipue cooperantur, quod animum hominis a rebus maxime corporalibus abstrahunt sicut continentia, & abstinentia, quae retrahunt ab electionibus, quibus homo sensibilibus rebus immergitur. Alique vero virtutes, quae ad disponenda temporalia ordinant, non ita ad faciendam miracula disponunt.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod facere miracula attribuitur gratie gratis datae, sicut principio primo fidei, aut sicut disponendi ad huiusmodi gratiam consequendam.

AD SECVNDVM dicendum, quod licet interdum aliquis peccator miracula faciat, non est hoc ex merito eius, ex merito dico condigno: sed est ex quadam congruitate, in quantum fidem constantem consistit, in cuius protectione Deus miracula facit.

AD TERTIVM dicendum, quod ex hoc quod charitas est maior virtus fidei, largi ipsi fidei efficaciam merendi: fides tamen magis congruit ad particulariter merendum miraculorum operationes. Fides enim est perfectio intellectus, cuius operatio consistit in hoc, quod res intellectae aliquo modo sunt in ipso. Charitas autem est perfectio voluntatis, cuius operatio consistit in hoc, quod voluntas in ipsam rem tendit. Unde per charitatem homo in Deo ponitur, & cum eo unum efficitur. Per fidem autem ipsa diuina ponuntur in nobis: unde dicitur Hebraei. 11. quod est substantia rerum sperandarum. Et praeterea miracula sunt ad confirmationem fidei, non autem ad confirmationem charitatis.

AD QVARTVM dicendum, quod charitas meretur, ut dictum est, petitionum exauditionem, sicut vniuersale principium merendi: sed specialiter exaudiri in miraculis faciendis meretur fides, ut dictum est.

AD QVINTVM dicendum, quod sicut Glo. ibidem dicit, Verbum illud est caeci quod non dicitur totaliter sapientia illuminatus: unde sententia falsam continet. Nam interdum Deus peccatores audit ex sua liberalitate, licet non ex eorum merito. Et sic oratio eorum imperat, licet non sit meritoria: sicut & aliqui iusti oratio meret, sed non impetrat, nam impetratio pertinet ad id quod petitur, & innititur soli gratiae: meritum autem pertinet ad finem quem quis meretur, & innititur iustitiae.

AD SEXTVM dicendum, quod charitas vnit Deo, sicut hominem in Deum trahens: per fidem vero diuina ad nos trahuntur, ut dictum est prius.

AD SEPTIMVM dicendum, quod invidia in facinatione effectum habere non posset: nisi imaginatio iuxta ad hoc cooperaretur.

AD OCTAVM dicendum, quod ratio illa probat quod fides per charitatem meretur, & hoc supra concessum est. Et praeterea obiectio tenet in illis quae propria virtute homini facit, in quibus intellectus voluntatem dirigit, quae potentiae imperat exequenti. In his autem in quibus virtus diuina est exequens, sola fides quae diuinae potentiae innititur, sufficit ad operandum.

AD NONVM dicendum, quod obiectio illa praedit de operatione miraculi secundum quod est a Deo, quod ad omnia quae in creaturis operatur, ex amore mouetur. Nam diuinus amor non permittit cum sine germine esse, ut dicitur Dionysius. 4. cap. de diuino. nos autem loquimur de operatione miraculi, secundum quod est ab homine. Unde ratio non est ad propositum.

AD X. dicendum, quod spes non proprie attribuitur miracula facere: spes enim ordinat ad aliquid consequendum, unde est solum de aeternis. Fides autem est de

Aeternis, & temporalibus: unde potest se extendere ad faciendam. Et propter hoc in auctoritate inducta principaliter fit mentio de spe quam de fide, cum dicitur, quod in spem credidit.

AD XI. dicendum, quod obiectum fidei est arduum consequendum, non autem arduum faciendum.

AD XII. dicendum, quod spes responderet diuina potentia secundum sublimitatem suam maiestatis, in cuius consecutionem spes tendit, sed ipsi potentiae secundum quod est mirabilius effectiua, praecipue innititur fides.

AD XIII. dicendum, quod publica iustitia est ex fide, per quam tota ecclesia iustificatur, secundum illud Rom. 3. Iustitia autem Dei per fidem Iesu Christi.

AD XIV. dicendum, quod fortitudo in passionibus tolerantis & constantia confessionis, erat in martyribus propter fidei firmitatem.

AD XV. dicendum, quod est abstinentia ad miracula faciendam cooperata: non tamen ita principaliter sicut fides.

AD XVI. dicendum, quod licet feminam non cognoscere & semper cum femina commorari, sit difficile, non tamen est miraculum, proprie miraculo sumpto, cum ex virtute creata dependeat, scilicet libero arbitrio.

AD XVII. dicendum, quod abusus miraculorum in his qui miraculis detrahebant, non auferit eorum efficaciam ad fidem confirmandam, quantum ad illos quae erant bene dispositi.

AD XVIII. dicendum, quod fides Petri & Andree commendat propter proprietatem credendi, quae tanto maior fuit quanto minoribus adminiculis indiguit ad credendum. Inter quae adminicula per se sunt miracula.

AD XIX. dicendum, quod fides non est sufficiens causa ad miracula faciendam: sed dispositio quedam. Funt autem miracula secundum ordinem diuinae providentiae, quae hominibus congrua remedia pro varijs causis diuersimode dispensat.

ARTICVLVS X.

Utrum daemones cogantur aliquibus sensibilibus & corporalibus rebus factis, aut uerbis, ad miracula faciendam.

DE TERTIO queritur, utrum daemones cogantur aliquibus sensibilibus & corporalibus rebus factis, aut uerbis ad miracula faciendam, quae per magicas artes fieri uidentur. Et videtur quod sic. Dicitur enim Augustinus. 10. de Ciuitate Dei, introducens uerba Porphyrii, quod quidam in chaldaea tactus inuidia, abiuratas spirituales potentias precibus alligauit, ne ab alio postulata concederent. Et in 21. eiusdem libri dicitur. Non potuit primum nisi demonibus dicentibus disci, quid quisque illorum appetat, quid exhorreat, quo inuitetur nomine quo cogatur: ergo daemones a magis coguntur ad magica faciendam.

¶ 2. Praet. Quicumque facit aliquid contra suam voluntatem, aliquo modo cogitur: sed daemones aliqui faciunt aliquid contra suam voluntatem per magos adiurati. Est enim uoluntas demonis semper ad inducendum homines in peccatum, & tamen aliquis magica arte ad turpem amorem incitatus, eadem arte a uolentia incitationis soluit, ergo daemones coguntur a magis.

¶ 3. Praet. De Salomone legitur, quod quosdam exorcismos fecit, quibus daemones cogebantur ut ex obsessis corporibus recederent, ergo per adinationes daemones coguntur.

¶ 4. Praet. Si daemones aduocati a mago ueniunt, aut hoc est quia alliciuntur, aut quia coguntur: sed non semper aduocati alliciuntur. Aduocantur enim per quedam quae daemones odiunt, sicut per uirginitatem imprecantis, eum tamen ipsi ad incestus concubitus homines deducere non moentur, ergo uel per aliquando coguntur.

¶ 5. Praet. Studium demonum est, ut homines a Deo auertant: sed ipsi aduocati per aliqua quae reuerentiam Dei

Quaest. dist. S. Thomae. 12 sonant.

utis cele
q. et li
oguli p
s. mere
haritate
atē peni
meretur
r riden.
superas
r adum
r ex co
e aliqua
ous, sicut
e genere
ui ex co
oligatio
miracu
x chari
o quid
i, dum p
as com
nem. Va
nt ubiq
nante le
es potu
el tōnem
turā esse
ione mi
ratio est
fides aut
sensibil
orp. art.
tur dia
dignita
iret fide
eretur q
p bōnem
miracu
imo q
tate m
pūmo
impetit
āmodo
diuini
adā pat
ipiam fi
Secūdo
erant in
orp. art.
d totā na
pus: cor
orp. art.
line pan
imagan
occupat
el lepe
ra culā
dā fruct
firmam
acula fi
i habue
Postulat
acula
nt, illu
a noc
ilius.

lib. 10. ca. 9.
circa finem.
rom. 5.
lib. 21. c. 6. a
medio, 10. 3.